

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 016017 16 Увп
Бања Лука, 17.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Турковића, чланова вијећа, уз судјеловање Здравке Чучак као записничара, у управном спору по тужби Ж.М. из П., општина Л., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 16-03/4-1-7-560-1109/13 од 5.12.2014. године Министарства ... (у даљем тексту: тужени), у предмету ревизије рјешења о утврђивању својства ратног војног инвалида и права по том основу, а одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 016017 15 У од 17.5.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 17.10.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је уважена тужба и поништен уводно означени акт туженог, којим је у поступку ревизије а у извршењу пресуде истог суда број 11 0 У 011906 13 У од 29.10.2014. године, поништено рјешење Одјељења за... Општине Л., (у даљем тексту: Одјељење Л.) број 03-560-655/09 од 08.07.2009. године и ријешено да се тужиоцу и даље признаје својство ратног војног инвалида (РВИ) VI категорије са 60 % војног инвалидитета по основу рањавања и болести задобијених вршећи војне дужности, као припадник Војске Републике Српске (ВРС), са правом на личну инвалиднину у висини од 24% од основице, све почев од 01.05.2008. до 30.09.2011. године, а од 1.10.2011. године па надаље му се утврђује својство РВИ VII категорије са 50% војног инвалидитета, са правом на личну инвалиднину у висини од 18% од основице. Поништеним првостепеним рјешењем је тужиоцу, у поступку превођења, признато својство РВИ VI категорије са 60% инвалидитета почев од 01.05.2008. године па надаље, са правом на личну инвалиднину.

Уважење тужбе и поништење оспореног акта је образложено тиме да тужени доносећи оспорени акт није поступио у складу са упутама из раније пресуде истог суда број 11 0 У 011906 13 У од 29.10.2014. године, којом је претходно рјешење туженог поништено, уз указивање на неправилну примјену материјалног права, а тужени је доносећи оспорени акт поништио рјешење првостепеног органа, признајући тужиоцу исти обим права све до 30.9.2011. године који је тужилац имао по поништеном првостепеном рјешењу, сходно чему је остало нејасно зашто је тужени поништио то рјешење и сам одлучио на исти начин за период од 01.5.2008. године до 30.9.2011. године, једнако као и првостепени орган, а за које поступање тужени нема упориште ни у одредбама Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца

Одбрамбено - отаџбинског рата Републике Српске („Службени гласник РС“ број 55/07-пречишћени текст, са измјенама и допунама број 59/08 и 118/09, у даљем тексту: Закон о правима бораца- пречишћени текст), које се на основу члана 104. тог закона примјењују ако тим законом није другачије одређено, због чега је остало нејасно зашто се тужиоцу смањује категорија у једном дану ако није дошло до побољшања његовог здравственог стања, што тужени није утврдио. Како је првостепено рјешење донесено по Закону о правима бораца- пречишћени текст, у ком рјешењу је наведено да оно подлијеже ревизији и да жалба и ревизија не одлажу извршење рјешења, суд је констатовао да то значи да се ревизија тог рјешења могла извршити примјеном члана 95. и 96. тог прописа, па да није било могуће вршити ревизију по другом пропису, односно по Закону о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 134/11, 9/12 и 40/12, у даљем тексту: важећи Закон о правима бораца), како је то учинио тужени и поред тога што му је у претходној пресуди на то указано, јер поступак ревизије нема карактер ванредног правног средства, какав је приједлог за понављање поступка, будући да би се само, сходно члану 103. важећег Закона о правима бораца, могао у поступку понављања примјенити пропис који је важио у вријеме доношења рјешења, из чега слиједи да је тужени пропустио извршити ревизију првостепеног рјешења све до ступања на снагу важећег Закона о правима бораца, па због таквог поступања тужилац не може да трпи штету имајући у виду да је важећи Закон о правима бораца ступио на снагу 1.1.2012. године до када је тужени могао вршити ревизију по Закону о правима бораца-пречишћени текст, која подразумијева контролу првостепеног органа, то јест провјеру да ли је првостепени орган правилно примјенио тада важећи пропис на случај тужиоца у поступку превођења, а ревизија тог рјешења није извршена ни 2009. али ни 2010. и 2011. године, па када је тај пропис престао важити 1.1.2012. године онда нема ни ревизије тог рјешења, све имајући у виду да кад суд поништи пресудом рјешење туженог донесено у ревизионом поступку, правне посљедице пресуде су такве да „нутирају“ дејство тог рјешења као да оно уопште није постојало, што значи да је на снази рјешење првостепеног органа, па тужилац ужива обим права признат првостепеним рјешењем, све док се такво рјешење не стави ван снаге. Стога су у предметном случају управни органи били у обавези да од 1.1.2012. године, када је на снази важећи Закон о правима бораца, од тог датума тужиоцу признају обим права који му до тада припада, како је то и предвиђено чланом 126. важећег Закона о правима бораца, па је у том поступку требало извршити и оцјену првостепеног рјешења да ли су права призната у складу са прописима који су били тада на снази, све према правилима поступка о превођењу, као и извршити ревизију тог рјешења. Како оспореним актом није правилно примијењен пропис, нити је поступљено у извршењу пресуде од 29.10.2014. године, јер је тужени само прибавио налаз и мишљење Другостепене љекарске комисије број 909/14 од 4.12.2014. године, која је код тужиоца утврдила десну ногу краћу за 1 цм, а што је супротно налазима у спису у којима је наведено да је та нога краћа у односу на лијеву за 3 цм, цијенивши га по оцјенској тачки 117-30% због ограничене покретљивости десног кука као посљедице рањавања у горњу трећину десне наткољенице, а такође цијенивши га и по основу обољења кичменог стуба по оцјенској тачки 202-в-90% утврђујући му војни инвалидитет по тој оцјенској тачки од 30%, тако да му укупан војни инвалидитет по обје оцјенске тачке износи 50% трајно, с тим да поново психичко обољење није узето у оцјену војног инвалидитета, са тврдњом да тужилац не посједује медицинску документацију и закључком да се налаз неуропсихијатра из ратног периода тиче неуролошких и психијатријских проблема, али да нема симптоматологије за психичко обољење, суд је закључио да се такав налаз и мишљење другостепене љекарске комисије не може

прихватити као објективан и правилан и на њему засновати оспорени акт, сходно чему тужени није поступио према упутама из претходне пресуде истог суда.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост, због повреде материјалног прописа и прописа о поступку од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је оспорени акт донесен уз уважавање ставова и примједби изнесених у претходној пресуди нижестепеног суда број 11 0 У 011906 13 У од 29.10.2014. године, тако да су у прибављеном налазу и мишљењу Другостепене љекарске комисије број 909/14 од 4.12.2014. године изнесени потпуно јасни разлози у погледу промјене оцјенске тачке 201-б у 202-в, јер оцјенска тачка 201. према Листи процената војног инвалидитета као саставног дијела Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 22/93, у даљем тексту: Правилник) дефинише дискусхерније кичменог стуба које су последица повређивања или рањавања, а на основу медицинске документације у спису је утврђено да тужилац није имао повреду кичме већ се у периоду учешћа у ВРС испољило дегенеративно обољење кичменог стуба, које предвиђа оцјенска тачка 202. Додаје да је другостепена љекарска комисија скраћење десне ноге код тужиоца за 1 cm, утврдила мјерењем траком од умбиликуса до унутрашње стране, што је учињено од стране специјалисте физијатра са преко 20 година радног искуства, тако да је приговор у том смислу у побијаној пресуди потпуно неодржив, а да је такође и у погледу психичког обољења налаз и мишљење другостепене љекарске комисије потпуно јасан јер је указано да налаз неуропсихијатра од 6.6.1996. године није издат на околност психичког обољења, већ на околност болова које је тужилац имао у десној нози од кољена до прстију, при чему је у том налазу наведено да су „у неуролошком налазу покрети у лумбалној кичми лакше ограничени, рефлекси симетрични са датом дијагнозом ишијалгије и болови у нози, па ни једном рјечју није споменуто ништа што би указивало на психичко обољење, како је то и констатовала другостепена љекарска комисија у свом налазу и мишљењу искључујући психичко обољење, које није наведено ни у дијелу анамнестичких података нити уопште има дијагнозе са завођењем симптоматологије за психичко обољење, јер прва медицинска документација у спису која указује на депресију потиче из 2003. године, што значи 7 година након отпуштања из оружаних снага, због чега тужилац у том смислу, у вези са чланом 84. став 4. важећег Закона о правима бораца не посједује медицинску документацију из периода учешћа у рату, као и годину дана након тога. У потврду правилности таквог поступања, позива се на пресуде Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 009079 13 Увп од 9.4.2015. године, 13 0 У 001394 12 Увп од 10.4.2013. године и 14 0 У 000287 09 Увп од 6.4.2010. године, због чега сматра потпуно неоснованим навод у побијаној пресуди да је тужени „одбио да поступи по пресуди у чијем извршењу је донесен оспорени акт“. Такође истиче да је неприхватљив став у побијаној пресуди у погледу поништавања првостепеног рјешења и одлучивања на начин да је тужиоцу за период од 1.5.2008. године до 30.9.2011. године признат исти обим права који му је признат и поништеним првостепеним рјешењем, то јест VI категорија РВИ са 60% војног инвалидитета, а од 1.10.2011. године па надаље му признато својство VII категорије са 50% инвалидитета, а за које поступање је у побијаној пресуди наведено да нема упориште ни у материјалном пропису који је примијењен, нити у одредбама Закона општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП). Насупрот томе наводи да је чланом 50. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) прописано да кад суд поништи управни акт предмет се враћа у стање у коме се налазио прије него што је поништени акт донесен, па с обзиром да је поступак ревизије у предмету личне инвалиднине тужиоца покренут 2011. године и да је прво рјешење туженог донесено

5.9.2011. године, којим је новоутврђени статус и право тужиоца признато од 1.10.2011. године, указује да је након поништавања првостепеног рјешења правилно да права тужиоцу теку од истог дана тј. од 1.10.2011. године пошто се ради о рјешењу донесеном у поновном поступку ревизије у извршењу пресуде од 29.10.2014. године, који став је изнесен и у пресуди Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 009925 14 Увп од 5.11.2015. године, додајући да се од тужиоца неће потраживати било какав поврат раније исплаћених мјесечних примања, тако да је у диспозитиву оспореног акта изричито наведено да у периоду од 1.5.2008. до 30.9.2011. године тужилац има исти обим права који му је признат рјешењем првостепеног органа од 8.7.2009. године, које рјешење је било предмет ревизије, јер да није ријешено на такав начин тужилац би био доведен у неповољнији положај будући да би му била утврђена нижа категорија од оне која му је била призната до 30.9.2011. године, а који правни став је изнесен и у пресуди Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 011411 14 Увп од 6.4.2016. године. Стога сматра правно неутемељеним став у побијаној пресуди да се није могла вршити ревизија првостепеног рјешења од 8.7.2009. године по важећем Закону о правима бораца, који је ступио на снагу 1.1.2012. године, односно да се ревизија првостепеног рјешења могла извршити само по Закону о правима бораца - пречишћени текст до 1.1.2012. године, када је тај пропис престао да важи. С тим у вези наглашава да је у оспореном акту дато образложење да је поступак ревизије први пут проведен 2011. године када је на снази био Закон о правима бораца - пречишћени текст, који поступак није био правоснажно окончан, а у међувремену је ступио на снагу важећи Закон о правима бораца, па је дато образложење да у прелазним и завршним одредбама тог закона није прописано посебно правило по којим процесним одредбама ће се окончати поступци покренути у вријеме важења претходног закона, те се имају примијенити процесне одредбе закона који је на снази у вријеме одлучивања, док је испуњеност услова за признавање статуса и права тужиоца цијењена у односу на материјалне одредбе закона који је био на снази у вријеме настанка правног односа, односно Закона о правима бораца - пречишћени текст, а која правилност таквог поступања је потврђена ставом Врховног суда Републике Српске израженим у пресуди број 13 0 У 001182 11 Увп од 4.9.2012. године. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се тужба одбити као неоснована.

Тужилац није дао одговор на захтјев, иако му је уредно достављен са поуком о праву давања одговора.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произлази да рјешењем од 29.3.2013. године, тужени у поступку ревизије укинуо првостепено рјешење од 8.7.2009. године и тужиоцу утврдио статус РВИ VII категорије са 50% војног инвалидитета по основу рањавања, од 1.10.2011. године, које рјешење је пресудом истог нижестепеног суда број 11 0 У 011906 13 У од 29.10.2014. године поништено, са упутом да тужени прибави ваљан налаз и мишљење љекарске комисије у погледу промјене оцјенске тачке 201-б у оцјенску тачку 202-в, те да изнесе разлоге због чега није цијењено психичко обољење тужиоца, које датира из периода учешћа тужиоца у ратним дејствима, са чим у вези је и указано на неправилну примјену закона. Суд је такође додао да је постојала потреба да тужени затражи од љекарске комисије допуну вјештачења, посебно што је у супротности са материјалним доказима у спису, па је тужени извршавајући ту пресуду донио оспорени акт, који је

побијаном пресудом поништен, а са разлозима већ изнесеним у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева.

Наиме, правилно је у образложењу побијане пресуде указано на недостатке који се односе на диспозитив оспореног акта, који не испуњава услове из члана 196. став 2. ЗОУП-а, јер није кратак а ни одређен, будући да је нејасан и контрадикторан, с обзиром да је у ставу 1. диспозитива поништено првостепено рјешење Одјељења БЛ од 8.7.2009. године, а потом је тужиоцу поново утврђен статус РВИ VI категорије и право на личну инвалиднину почев од 1.5.2008. године, како му је то и било утврђено тим поништеним рјешењем, па до 30.9.2011. године, а поништеним рјешењем му је то било утврђено док за то постоје законски разлози, а затим му се од 1.10.2011. године утврђује својство РВИ VII категорије и право на личну инвалиднину по основу рањавања и болести испољене у ВРС. Такво поступање се не може прихватити као правилно, јер се поништењем рјешења поништавају, у смислу члана 254. став 1. ЗОУП-а, све правне посљедице које је то рјешење произвело, због чега нема могућности за поништење рјешења већ само за његово укидање, будући да се укидањем рјешења спречава даље произвођење правних посљедица рјешења, како је то прописано одредбом члана 254. став 2. ЗОУП-а. Стога не стоји приговор туженог да је такав закључак нижестепеног суда неправилан и неоснован, јер одредбама важећег Закона о правима бораца, примјеном којег закона, конкретно његових процесно правних одредаба, будући да је престао да важи Закон о правима бораца-пречишћени текст у смислу чијих материјално правних одредаба је у поступку ревизије цијењена правилност првостепеног рјешења, у ком смислу је основан приговор туженог да је оспорени акт донесен у складу са процесно правним одредбама важећег Закона о правима бораца који је и био на снази у вријеме доношења оспореног акта, није прописан садржај диспозитива рјешења које се доноси у том поступку, већ је прописано да се у поступку за остваривање права по том закону примјењују одредбе закона којим се регулише управи поступак, ако тим важећим Законом о правима бораца није другачије прописано. Стога, како је чланом 99. став 1. важећег Закона о правима бораца, који је и важио у вријеме доношења оспореног акта, прописано да у вршењу ревизије тужено министарство може дати сагласност на рјешење, може га измијенити, укинути и само ријешити ствар или предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак, а да само изузетно, како је то прописано ставом 2. тог члана, може поништити првостепено рјешење и само ријешити ствар или вратити предмет првостепеном органу на поновни поступак у случајевима из члана 98. став 2. тог закона, што се односи на то да на рјешења којим је странци повећан проценат инвалидитета, односно утврђен већи обим права у смислу члана 102. тог закона и рјешења донесеног у смислу члана 3. тог закона, које се односи на обнову поступка, што у конкретном и није случај, на другачије одлучивање не може утицати ни што је чланом 99. став 3. истог закона прописано да у вршењу ревизије тужено министарство, поред тога што може измијенити или укинути првостепено рјешење, може и поништити првостепено рјешење и по правилу само ријешити ствар у корист или на штету странке ако утврди да су у првостепеном поступку непотпуно или погрешно утврђене чињенице или да се у поступку није водило рачуна о правилима поступка која би била од утицаја на рјешење ствари или утврди да су погрешно цијењени докази или да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања или да је погрешно примијењен пропис на основу кога је ријешена ствар. Те одредбе не могу бити основ за доношење оспореног акта, како је то у конкретном случају учињено његовим диспозитивом, којим се поништава првостепено рјешење па утврђује исти обим права као у поништеном рјешењу до одређеног датума, а

потом признаје мањи обим права, будући да се првостепено рјешење једино могло укинути а не и поништити, јер се у смислу члана 254. став 1. ЗОУП-а поништавањем рјешења поништавају правне последице које је такво рјешење произвело, а у смислу става 2. тог члана укидањем рјешења се не поништавају правне последице које је рјешење већ произвело, али се онемогућава даље произвођење правних последица тог рјешења. Наведених одредаба ЗОУП-а је тужени дужан да се придржава, будући да одредбе важећег Закона о правима бораца, који је „lex specialis“ због специфичне природе управних ствари у области остваривања права бораца и РВИ, морају бити, што је и прописано чланом 3. ЗОУП-а, у сагласности са основним начелима утврђеним ЗОУП-ом. Овакав правни став је изражен и у више одлука Врховног суда Републике Српске, па позивање туженог на другачије ставове у другим одлукама није од утицаја на рјешење ове правне ствари, јер суд одлуке доноси искључиво на основу правилне примјене закона те и није везан евентуално другачијим израженим ставом у некој ранијој одлуци, а све имајући у виду да је Врховни суд Републике Српске, у смислу члана 123. Устава Републике Српске, највиши суд у Републици Српској који обезбјеђује јединствену примјену закона.

Такође је нижестепени суд правилно закључио да није јасно на основу чега је у погледу оцјенске тачке 117-30%, због ограничене покретљивости десног кука, која предвиђа војни инвалидитет од 20 до 40%, констатовано да скраћење десне ноге износи 1 цм, што је у налазу и мишљењу другостепене лџкарске комисије број 909/14 од 4.12.2014. године образложено тиме да је то мјерено цм траком од умбилукуса до унутрашњих малеола, а насупрот чему из медицинских налаза у спису, конкретно Отпусне листе са епикризом о лијечењу тужиоца у периоду од 3.6. до 24.6.2010. године у Заводу за ... Др МЗ у БЛ, произилази да је евидентно скраћење десне ноге за 3 цм, у ком смислу је и дата од стране тог завода препорука за набавку ортопедских ципела за тужиоца са повишењем „десно 3 цм“, због чега и није јасно зашто тужиоцу по тој оцјенској тачки није признат већи инвалидитет од 30%. Исто тако, нису дати ни јасни разлози на основу чега је, у погледу обољења кичменог стуба по основу којег је тужилац цијењен по оцјенској тачки 202-в-90%, као мултифакторијално узрокованом обољењу на чије испољавање утиче структура и биомеханика кичменог стуба (конституционална грађа кичменог стуба - ендогени фактор, биомеханика кичменог стуба - честе промјене положаја тијела, најизраженије код најпокретљивијег лумбалног дијела кичменог стуба, уз неминован процес трошења и старења структура кичменог стуба и осталих дијелова апарата за кретање, на које утиче и прекомјерна тјелесна тежина и други фактори), утврђено да удио војног инвалидитета по тој оцјенској тачки износи 30%, јер наведено образложење није доведено у везу са личним карактеристикама тужиоца, будући да и нису наведене његове године, нити његова тјелесна тежина нити други фактори на основу којих је утврђено да удио војног инвалидитета код њега у односу на ту оцјенску тачку износи 30%, иако је дато ваљано образложење да је до промјене оцјенске тачке 201. у оцјенску тачку 202. дошло након увида у медицинску документацију будући да оцјенска тачка 201. дефинише дискусхерније кичменог стуба које су последица повређивања или рањавања, а код тужиоца није констатована повреда кичме, већ се у току службе у ВРС код њега испољило дегенеративно обољење кичменог стуба које је дефинисано оцјенском тачком 202- в. Исто тако је и дато ваљано образложење да медицинска документација о психичким тегобама тужиоца потиче тек из 2003. године, са каснијим налазима психијатра из 2004. и 2009. године, имајући у виду да је налазом и мишљењем првостепене лџкарске комисије број 3625 од 05.10.1994. године, али без медицинске документација која би упућивала на то, цијењен по оцјенској тачки 230 - б- 60% са умањењем по члану 48. став 3. Закона о правима војних инвалида и породица

палих бораца („Службени гласник РС“ број 17/93) што се односи на узимање одговарајућег процента од цијелокупног оштећења организма при утврђивању процента војног инвалидитета лицима код којих је под околностима вршења службе у оружаном сукобу наступило оштећење организма, а с обзиром на природу болести и њен развитак, трајање и тежину ратних напора односно напора при вршењу војне службе, као и с обзиром на друге околности које су у поједином случају утицале на болест. С обзиром на све наведено, како у налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије број 909/14 од 4.12.2014. године, на којем се темељи оспорени акт, није дато ваљано образложење у погледу признавања војног инвалидитета по оцјенској тачки 117-30% због ограничене покретљивости десног кука, која оцјенска тачка по Листи предвиђа 20-40%, имајући у виду да из медицинске документације у спису предмета произилази да скраћење тужиоцeve десне ноге износи 3 цм, а не 1 цм како је то утврдила другостепена љекарска комисија, те да такође није дато јасно и аргументовано образложење ни у погледу утврђивања процента војног инвалидитета од 30% у оцјенској тачки 202 - в -90% по основу обољења кичменог стуба, такав налаз и мишљење није дат у складу са чланом 5. став 2. Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 100/12) којим је предвиђено да налаз и мишљење треба да буду потпуни, јасни и довољно образложени и да садрже све чињенице које су са медицинског становишта значајне за доношење законитог рјешења, што је у конкретном случају изостало.

Како је на таквом налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије заснован оспорени акт, то се оспорени акт указује неправилним, како је то у том дијелу правилно закључено у побијаној пресуди, што и представља разлог за поништавање оспореног акта, о чему су и дати разлози у побијаној пресуди, а уз такође основано указивање на неправилно поступање у погледу поништавања првостепеног рјешења и признавања истих права РВИ шесте категорије са 60% војног инвалидитета у оспореном акту до 30.09.2011. године, како му је то и било утврђено поништеним првостепеним рјешењем, при чему нису дати разлози за признавање својства РВИ седме категорије са 50% војног инвалидитета од 1.10.2011. године, како је то и наведено у побијаној пресуди, што се не може конвалидирати ни наводима захтјева у том смислу јер то и није садржано у образложењу оспореног акта, чија законитост се у управном спору, у смислу члана 29. став 1. ЗУС-а, цијени на подлози чињеница утврђених у управном поступку, сходно чему се наводима захтјева правилност побијане пресуде не може довести у сумњу.

Код таквог стања ствари, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбама члана 35. став. 2. ЗУС, па се захтјев туженог за њено ванредно преиспитивање одбија као неоснован, на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић